

מסורת הש"ס

(א) [נקמן עמוד ז ע"ש], (ב) [גמ' שלא אוכל עפר (נדרים לה.], (ג) [נשיל כל:], (ד) אטעום נמי. כ"ל רש"ל, (ה) מדרים לה. ע"ש, (ו) הרעב"ז מ"ו, (ז) (ע"ב), (ח) [ויקרא פרק טו], (ט) [ויקרא ה,]

הגהות הב"ח

(א) גמ' שלא אוכל עפר ואכל בנמה תפשוט עד כ"ל: (ב) תוס' ד"ה אכל וכו' דאיהו גופיה:

רבינו חננאל

תפשוט בעיא דרבא דהוה בעי בנושע שלא אוכל עפר. ודחי י' קא אמרינן דליכא אכילה בפחות מכות במידי דבר אכילה הוא עפר לא בר אכילה הוא: אמר להן ר' עקיבא היכן מצינו במדבר מביא קרבן שוה מדבר ומביא קרבן. ואקשינן והרי מגדף לדבריו ר' עקיבא דתני בתחלת כירות בתוספתא המגדף ר' עקיבא מחייב קרבן שנאמר בו כרת כו'. ודחיי' שאני מגדף דמדבר וחוטא הוא. כי קאמרי מדבר ואוסר עצמו: ואקשינן והרי נזיר כיון דאמר הריני נזיר נאסר ביין ובטומאה ובתגלחת ומביא קרבן. ודחיי' שאני נזיר דלא מייחי קרבן אלא לאשתדרי ליה איסוריה.

כי קאמר דמייחי קרבן אדבוריה קאמרינן: ולא והיי' הקדש דאייבירא נאסר והנהנה ממנו חייב קרבן. ודחיי' שאני הקדש דלכולי עלמא איסוריה שוה מה שאין כן בשבועות: והרי קונמות פ' האומר קונם ככר זה עלי. ודחיי' קסברי רבנן אין מעילה בקונמות כלומר המועיל בקונמות לא מייחי קרבן: אמר רבא מחלוקת ר' עקיבא וחכמים בסתם. אבל במפרש שבועתו דברי הכל כל שהוא. והני מילי בנושע באכילה אבל נשבע שלא אטעום דברי הכל בכל שהוא חייב. אמר רב פפא מחלוקת בשבועות אבל בקונמות כיון דלא מדבר שםא דאכילה דברי הכל בכל שהוא דכבריה דמי: ואוחבינן עליה. והתני שני קונמות מצטרפין שתי שבועות אין מצטרפין. ר' מאיר אומר קונמות כשבועות. פ' האומר קונם בשר זה עלי ופת זה עלי כוית משניהם מצטרף והאוכל חייב. אבל נשבע עליהן אין מצטרפין. ואקשינן אם הקונמות חייבין עליהן בכל שהוא צירוף למה להו. ומשני כגון דאמר אכילה מבשר זה ומפת זו עלי קונם. דכיון דאדכר בהו אכילה משום הכי בעינן צירוף לכוית. ואקשינן אי הכי גבי שבועות

תיפשוט כו'. מדקתני מתני' [יע' היכן מצינו כו' אלמא צעפר נמי בכזית

בעינן: **כי קאמרינן.** היכן מצינו כו' במידי דבר אכילה קאמרינן:

והרי קונמות. האומר קונם ככר זו עלי אוסר עצמו ככל שהוא

שזה כדלקמן: **כמפרש דמי.** לפי שאינו מוזכר זה שם אכילה כל

תיפשוט דבעי רבא ^(א)שבועה שלא אוכל

^(א) ואכל עפר בכמה תפשוט עד דאיכא כוית כי קאמרינן במידי דבר אכילה קאמרינן והרי קונמות קונמות נמי כמפרש דמי: אמר להן היכן מצינו במדבר ומביא קרבן שזה מדבר ומביא קרבן: ולא והרי מגדף מדבר ואוסר קאמרינן והאי מדבר וחוטא הוא והרי נזיר מביא קרבנו על דבורו קאמרינן והאי מביא קרבן לאשתדריי ליה חמרא הוא דקא מייחי והרי הקדש אוסר לעצמו קאמרינן והאי אוסר על כל העולם כולו הוא הרי קונמות קסבר ^(ב)אין מעילה בקונמות אמר רבא מחלוקת בסתם ^(א)אבל במפרש דברי הכל בכל שהוא מאי טעמא ^(א)מפרש נמי כבריה דמי ואמר רבא מחלוקת בשלא אוכל ^(א)אבל בשלא אטעום דברי הכל בכל שהוא פשיטא מהו דתימא ^(ג)ליטעום נמי כדאמרי אינשי קמ"ל אמר רב פפא מחלוקת בשבועות ^(א)אבל בקונמות דברי הכל בכל שהוא מאי טעמא קונמות נמי כיון דלא קא מדבר שמא דאכילה כדמפרש דמי מיתיבי ישני קונמות מצטרפין ^(ה)שתי שבועות אין מצטרפות ר' מאיר אומר קונמות כשבועות ואי סלקא דעתך חייב בכל שהוא למה לי לצרף ^(ה)דאמר אכילה מזו עלי קונם אכילה מזו עלי קונם אי הכי אמאי מצטרפות סוף סוף זיל להבא ליבא שיעורא וזיל להבא ליבא שיעורא דאמר אכילה משתיהן עלי קונם

והרי מגדף. ה"נ הוה מצי למפרך משבועת העדות והא דפריך ממגדף משום דאפי' חטאת קצועה מייתי: **והרי הקדש.** תימה מאי פריך דנימא דמתני' הכי קאמר היכן מצינו מדבר ומציא קרבן על דבורו בלא שום מעשה שזה

מדבר ומציא קרבן בלא שום מעשה כגון שבועה שאוכל ולא אכל אבל הקדש מציא קרבן על מה שאכל שעשה מעשה: **אבל** בקונמות דברי הכל ^{(בב"ל} שהוא. תימה דחמייר קונם מהקדש ^(ט) ואיהו גופיה לא אסיר אלא משום דהוי כהקדש והקדש צעי שוה פרוטה: **בתוך** שחלוקות ^(א)חטאות אין מצטרפין. פי' צקונטרס אבל קונמות אס נהנה וחוזר ונהנה צהעלם אחד חדא הוא דמחייב כולה חדא מעילה היא דכתנן זיכר את המעילה לזמן מרובה ואין נראה להציא רציה משם דהתם לחומרא תנן ליה שאס נהנה מחצי פרוטה וחזר ונהנה לזמן מרובה חצי פרוטה מנטרף כאילו נהנה כל הפרוטה צבת אחת ולא היה צריך לפרש אלא דלענין חטאת חלוקה משום דכתיב (ויקרא ה) לאחת מאלה אבל גבי מעילה לא כתיב הכי: **רבינא** אמר **כי קאמר רב פפא למלקות כו'.** לרבינא נמי טעמא דרצנן כדרב פנחס דמסיק צסמוך וצא רבינא לחדש דאין צריך לומר איפוך דכיון דר"מ לאו טעמא דנפשיה קאמר אלא לדצריהס דרצנן קאמר לכו כדקאמר צסמוך וטפי ניחא ליה לאפוכי דרבי מאיר לרצנן צההיא צתרייתא דמייחי מלהגיה ולהפך דר"מ משום דצין שצעות לקונמות וצין קונמות לשצעות לא טעי תנא:

ותכמים

דכוותה גבי שבועות דאמר שבועה שלא אוכל משתיהן אמאי אין מצטרפין אמר רב פנחס ישאני שבועות מתוך שחלוקות לחטאות אין מצטרפות אי הכי ר' מאיר אומר קונמות כשבועות בשלמא שבועות הואיל וחלוקות לחטאות אלא קונמות אמאי לא איפוך רבי מאיר אומר שבועות בקונמות ולית ליה לדרב פנחס רבינא אמר כי קאמר רב פפא לענין מלקות כי תניא ההיא לענין קרבן דבעינן שוה פרוטה למימרא דסברי רבנן ^(ה)יש מעילה בקונמות ^(א)והתניא ^(ב)כבר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון כבר זו עלי הקדש ^(א)(הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ וחכמים

ונהנה צהעלם אחד חדא הוא דמחייב דכולהו חדא מעילה דכתנן (מעילה דף כ.) זיכר את המעילה לזמן מרובה ואס צשני העלמות אפי' מחדש מינייהו נמי וכן לענין מלקות אס צהמראה אחת חדא הוא דלקי ואי צשני התראות אפי' מחדש מינייהו שחרי עוצר וחוזר ועוצר דכתנן (מטס דף כא.) נזיר שהיה שותה יין כל היום כולו אינו חייב אלא אחת אמרו לו אל תשתה אל תשתה והוא שותה חייב על כל אחת ואחת: **שבועות קונומות.** מצטרפות ואע"ג דחלוקות דלית ליה לדרב פנחס. וצלא איפוך לא מיתרצא דאי הוה מתדך ר' מאיר דאמר צקונמות אין מצטרפין לית ליה לדרב פנחס הוה קשיא לן צין שצעות צין קונמות אמאי אין מצטרפין הרי על שמיין לא הזכיר אלא אכילה אחת אבל השתא דאמר מצטרפות ולית ליה לדרב פנחס לא קשיא מידי: **כי אמר רב פפא.** צקונמות כל שהוא למלקות קאמר וכי תניא ההיא דמצטרפין לענין קרבן מעילה וזיכוף דקתני לאו לכזית אלא לשוה פרוטה: **ויש לה פדיון.** שמופתת פדיונה והיא יוצאה לחולין דצהקדש כתיב (ויקרא מ) ופדה צערך: **אין לה פדיון.** להמירה לו שלא נאמר פדיון צאיסורין: **ואכל**

פנחס. רבינא אמר כי איתמר דלרב פפא קונמות בכל שהוא למלקות. וכי מצטרפין מי שינהה מהן בפרוטה חייב קרבן מעילה: ואקשינן וסברי רבנן יש

כב.

שבועות שתיים פרק שלישי שבועות

עין משפט ונר מצוה

כא א ב מיי פ"ד מהל' שצעות הלכה א צ סמג לאוין רמא טושי"ע י"ד ס' רלח סעיף א:

כב ג מיי פ"א מהל' מדרים הל' ה סמג לאוין רמז טושי"ע י"ד ס' רטו סעיף [טז] י:

כג ד מיי שס הלכה ו סמג שס:

כד ה מיי פ"ד מהל' שצעות הלכה ח:

כה ו מיי פ"א מהל' מדרים הלכה ו סמג שס ועיין צהשגות וצכ"מ:

כו ז מיי פ"ד מהל' שצעות הל' ח סמג לאוין רמא:

כז ח ט מיי פ"ד מהל' מעילה הלכה ט:

מוסף רש"י

מפרש נמי כבריה דמי. מפרש דצצועה צכריה צשאר אסורין דמי. צכריה טעמא מאי משום דחשיבא, מפרש נמי איזו אחשבה דאסריה עליה (דעיל בא.). כבר זו הקדש. שאלר בלשון הקדש ובלשון קונם והוא הדין נמי לא אלתא אלא בלשון קונם (נדריס) לה. לגירסא שם. קונם כבר זה הקדש). בין הוא בין חבירו מעל. שהרי הקדשה סתם אכילו עלמא (שם). לפיכך. הואיל ויס צה מעילה, יש לה פדיון. ויצאה לחולין, דהוי כשאר הקדש (שם). כבר זו עלי הקדש. כיון דאמר על, עליה דידיה שויה הקדש, הוא מעל. אס לכל חייב לשלמן, חבירו לא מעל. דלא אכריה אלא על עצמו וגבי חבירו הו כחולין (שם). לפיכך אין לה פדיון. שהוא עצמו אין יכול לפדוה לעולם שהרי אמר עלי, ולא על אחר, ואחר אין יכול למעול צה (שם).

רבינו חננאל (המשך)

נמי כגון דאמר שבועה שלא אוכל משתיהן אמאי אין מצטרפין. ופריך רב פנחס שאני שבועות הואיל וחלוקות הן לחטאות. פ' סתמא בכזית ובמפרש בכל שהוא מה שאין כן בקונמות לפיכך אין מצטרפין: ואקשינן אי הכי ר' מאיר תינת שבועות משום דחלוקות הן לחטאות לפיכך אין מצטרפות. אלא בקונמות אמאי פוטר ר"מ. ואמרינן איפוך ואימא שבועות כקונמות כלומר מצטרפין אלו ואלו ולית ליה לרב תניא הא שני קונמות מעילה בקונמות והתניא